

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, declarat de avocata Tatiana Gorea, în numele inculpatului

*Vasilița Dumitru Xxxxx, născut la
xx xxxxx xxxx, originar și locuitor al mun. XXXXXXXX, str.
XXXXXXXXXX xx, ap. xx, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

Termenul de examinare,
instanța de fond: 19.02.2016 – 11.05.2016,
instanța de apel: 31.05.2016 – 20.10.2016,
instanța de recurs: 04.01.2017 – 22.02.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 11 mai 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Vasilița Dumitru a fost condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani.

2. Instanța de fond a constatat că, în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că la 10 ianuarie 2016, în jurul orei 08.00, inculpatul Vasilița Dumitru, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu concentrația de alcool în sânge de 0,5 g/l, conducând

autoturismul „Rover - 820”, număr de înmatriculare XXX XXX, pe traseul M-2 Chișinău – Soroca, la km 23+900 m., în direcția mun. Chișinău, având afectată capacitatea de conducere a vehiculului în urma consumului de alcool, deplasându-se cu o viteză sporită, încălcând cerințele pct. 45 alin. (1) lit. a), b), d) al Regulamentului circulației rutiere, nu a ținut cont de starea sa psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, nu a manifestat prudență sporită și nu a ținut seama de situația rutieră existentă la momentul deplasării – precipitații sub formă de lapoviță, sector de traseu cu carosabilul înghețat și înzăpezit, la determinarea vitezei de circulație și modalității de conducere a vehiculului pentru a garanta siguranța traficului, deci nu a luat măsurile corespunzătoare situației rutiere la deplasarea pe acest sector de drum, ca urmare, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului, a derapat de pe traseu și a comis o tamponare în autovehiculul „Nissan - Vanette”, număr de înmatriculare XXX XXX, condus de Arseni A., care staționa pe marginea dreaptă a părții carosabile.

În rezultatul tamponării, pasagerele autoturismului „Nissan - Vanette”, număr de înmatriculare XXX XXX, Paluța T. și fiica acesteia Xxxxx X., în urma vătămărilor corporale grave, periculoase pentru viață, au decedat la locul accidentului.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, potrivit raportului de expertiză medico - legală nr. 16 din 28.01.2016, moartea minorei Xxxxx X. a survenit în rezultatul traumei cranio - cerebrale cu hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragii difuze în leptomeninge, cu revărsat sanguin în ventriculii cerebrali, traumei vertebro-medulare închise, cu lezarea medulei spinale. La examinarea medico-legală a cadavrului s-a constatat: traumă cranio – cerebrală închisă, hemoragii în țesuturile moi pericraniene în regiunea frontală, hemoragii difuze în leptomeninge, cu revărsat sanguin în ventriculii cerebrali, traumă vertebro – medulară închisă, hemoragii moi perivertebrale și în mediastin fractură tasată a corpului vertebrei cervicale C2 cu lezarea medulei spinale, hemoragii epi- și subdurale. subarahnoidiene și intramedulare, fractură închisă directă completă de os femural drept, fracturi deschise, directe complete a ambelor oase a gambei stângi, plăgi contuze pe gamba stângă, excoriații pe față, care au fost produse ca rezultat al acțiunii traumatice cu obiect contondent dur sau la lovire de acesta, într-un interval de timp de scurtă durată, corespunde timpului și circumstanțelor indicate (accident rutier), în comun au legătură cauzală directă cu cauza morții și la persoanele vii, conform criteriului pericolului pentru viață se califică ca vătămare gravă.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 17 din 28.01.2016, moartea lui Paluța T. a survenit în rezultatul traumei craniocerebrale cu hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragii difuze în leptomeninge, cu revărsat

sanguin în ventriculii cerebrali, traumei vertebro-medulare închise, cu lezarea medulei spinale. La examinarea medico-legală a cadavrului au fost depistate următoarele leziuni corporale: traumă craniocerebrală închisă, hemoragii în țesuturile moi pericraniene în regiunea frontală, hemoragii difuze în leptomeninge, cu revărsat sanguin în ventriculii cerebrali, traumă vertebro-medulară închisă, hemoragii în țesuturile moi perivertebrale, fractură tasată a corpului vertebrei cervicale C2 cu lezarea medulei spinale, hemoragii epi- și subdurale, subarahnoidiene și intramedulare, excoriații pe față și palma dreaptă care au fost produse ca rezultat al acțiunii traumatice cu obiect contondent dur sau la lovire de acesta, într-un interval de timp de scurtă durată, corespund timpului și circumstanțelor indicate (accident rutier), în comun au legătură cauzală directă cu cauza morții și la persoanele vii, conform criteriului pericolului pentru viață se califică ca vătămare gravă.

Potrivit procesului-verbal nr. 23 din 10.01.2016 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, și copia rezultatelor de alcoolemie nr. 01-12/37 din 15.01.2016, în proba biologică (sânge) prelevată de la cet. Vasilița D. la 10.01.2016 ora 11.10, concentrația alcoolului etilic reprezintă 0.51 g/l.

Succesorul părților vătămate decedate – Paluța S., a declarat că în rezultatul producerii accidentului de circulație a suportat cheltuieli, valoarea cărora nu a calculat-o, iar pretențiile materiale le va înainta ulterior.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat din imprudență decesul a două persoane, acțiuni săvârșite în stare de ebrietate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 16, 76-77 Cod penal, că inculpatul a fost anterior condamnat, antecedentul penal fiind stins, că la locul de trai se caracterizează pozitiv, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, că s-au stabilit circumstanțele atenuante – recunoașterea vinovăției și repararea benevolă a pagubei pricinuite succesorilor părților vătămate, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate.

Totodată, instanța a statuat că succesorii părților vătămate nu au înaintat acțiune civilă, explicând că inculpatul a reparat benevol și integral prejudiciul cauzat, iar momentan careva pretenții față de inculpat nu are.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Orhei, Savin Sveatoslav, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Apelantul a indicat că calificarea stabilită de către instanța de fond este una corectă, însă pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă.

Astfel, potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii

săvârșite. În prezenta cauză penală s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a comis o infracțiune, care potrivit art. 16 Cod penal se califică ca fiind gravă.

Instanța nu a respectat exigențele normei art. 61 alin. (2) Cod penal, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Restabilirea echității sociale ar însemna că pedeapsa trebuie fixată în corespundere cu caracterul și cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cu circumstanțele în care a fost săvârșită, precum și cu personalitatea infractorului. Totodată pedeapsa justă poate contribui la diminuarea suferinței morale suportate de victimă și societate, precum și compensarea daunei materiale cauzate.

La aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de fond a desconsiderat personalitatea autentică a acestuia, care anterior a fost judecat pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, nu a luat în considerație gradul prejudiciabil al infracțiunii de care este învinuit, consecințele tragice ale infracțiunii, soldate cu decesul a două persoane, mama și fiica acesteia în vârstă de doar 7 ani, de faptul că inculpatul se afla în stare de ebrietate alcoolică, de comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, care la etapa inițială a urmăririi penale, cât și pe parcursul acesteia nu a recunoscut vina în producerea accidentului de circulație, încercând să evite răspunderea și pedeapsa penală, învinuind o altă persoană de comiterea acestui accident.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Vasilița Dumitru a fost condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, începând din 20 octombrie 2016, cu includerea în termenul închisorii a timpului aflării sub arest preventiv de la 11 ianuarie 2016 până la 11 mai 2016.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că succesorul părților vătămate – Bacalu D., a solicitat admiterea apelului înaintat de acuzare, în temeiul motivelor invocate în cererea de apel.

Instanța de fond, deși în partea dispozitivă a sentinței l-a recunoscut vinovat pe Vasilița D. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (6) Cod penal, în partea descriptivă a sentinței a indicat că „...*în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că Vasilița D. ....*”, adică a omis în partea descriptivă a sentinței să constate fapta comisă de inculpat, încălcând prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a constatat, că la 10 ianuarie 2016, în jurul orei 08.00, inculpatul Vasilița D., fiind în stare de ebrietate alcoolică cu concentrația de alcool în sânge de 0,51 g/l, conducând autoturismul „Rover-820”, număr de înmatriculare XXX XXX, pe traseul M-2 Chișinău-Soroca, la km 23+900m, în direcția mun. Chișinău, având afectată capacitatea de conducere a vehiculului în urma consumului de alcool, deplasându-se cu o viteză sporită, încălcând cerințele

pct. 45 alin (1) lit. a), b), d) al Regulamentului circulației rutiere, nu a ținut cont de starea sa psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, nu a manifestat prudență sporită și nu a ținut seama de situația rutieră existentă la momentul deplasării - precipitații sub formă de lapoviță, sector de traseu cu carosabilul înghețat și înzăpezit la determinarea vitezei de circulație și modalității de conducere a vehiculului pentru a garanta siguranța traficului, deci nu a luat măsurile corespunzătoare situației rutiere la deplasarea pe acest sector de drum, ca urmare, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului, a derapat de pe traseu și a comis o tamponare în autovehiculul „Nissan - Vanette”, număr de înmatriculare XXX XXX, condus de Arseni A., care staționa pe marginea dreaptă a părții carosabile.

În rezultatul tamponării, pasagerele autoturismului „Nissan - Vanette”, număr de înmatriculare XXX XXX, Paluța T. și fiica acesteia Xxxx X., în urma vătămărilor corporale grave, periculoase pentru viață, au decedat la locul accidentului.

Acțiunile inculpatului au fost corect încadrate în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat din imprudență decesul a două persoane, acțiuni săvârșite în stare de ebrietate.

Instanța de apel a statuat că, reieșind din starea de fapt, dar și circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, este incorectă aplicarea unei pedepse non-privative de libertate față de inculpat, deoarece acesta a comis o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală - viața și sănătatea persoanei, survenind urmări prejudiciabile grave - decesul a două persoane.

Este neîntemeiată și nejustificată concluzia instanței de fond, că corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Instanța de fond greșit a motivat soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului, fără a pătrunde în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește aplicarea dispoziției art. 90 Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei.

Astfel, la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului, prima instanță nu a ținut cont de scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal, nu a ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei, care fiind analizate, per ansamblu, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei.

Modalitatea de executare a pedepsei aleasă în privința inculpatului, nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă și urmările excepțional de grave produse - decesul a două persoane.

Instanța de fond a motivat dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului, menționând că acesta se poate *îndrepta* fără a executa real pedeapsa închisorii, concluzia fiind una eronată.

Or, inculpatul poate fi corectat și reeducat numai prin executarea reală a pedepsei închisorii, care va corespunde scopului restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

La aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76 - 78 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune din imprudență care face parte din categoria celor grave, de consecințele survenite - decesul a două persoane, dintre care un copil de 7 ani, că inculpatul anterior a fost condamnat și că antecedentul penal este stins, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, cea atenuantă fiind recuperarea prejudiciului cauzat succesului părților vătămate, concluzionând că doar aplicarea unei pedepse privative de libertate va face posibilă corectarea și reeducarea inculpatului, atingerea scopului pedepsei penale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lui și a altor persoane.

5. Avocata Tatiana Gorea, a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea acestei decizii, cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că pentru aplicarea art. 90 Cod penal, importanța decisivă este căința sinceră a condamnatului în cele săvârșite. Căința sinceră este confirmată prin faptul că inculpatul a despăgubit pe deplin succesul părților vătămate, nu a părăsit locul accidentului rutier, scopul opririi lângă autoturismul „Nissan” a fost acordarea ajutorului, iar după eliberarea de sub arest, s-a dus imediat la locul înmormântării victimelor împreună cu succesul părților vătămate.

Pedeapsa cu închisoare de 5 ani, stabilită în privința inculpatului este una aspră și din considerentul că, pedeapsa penală și-a atins scopul său de corectare, inculpatul fiind arestat preventiv pe parcursul desfășurării urmăririi penale, a fost pedepsit suficient pentru fapta săvârșită. Acesta conștientizează și regretă cele întâmplate. Deși a încălcat legea penală, poate fi corectat fără a suporta efectele „nocive” ale executării pedepsei, iar ca alternativă la privațiunea de libertate, poate fi considerată suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Partea vătămată nu a atacat cu apel sentința instanței de fond, și nici nu a înaintat acțiune civilă. Iar în ședința instanței de apel, succesul părților vătămate, Paluța S., nu a solicitat aplicarea în privința inculpatului a pedepsei cu închisoare, însă în decizia instanței de apel, nu sunt indicate cele declarate de către succesul părții vătămate.

Condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu diminuează efectele pedepsei.

Instanța de apel nu a indicat sentința prin care anterior a fost condamnat inculpatul și în ce an.

Iar conform pct. 9 al Hotărârii explicative al Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”

nr. 8 din 11.11.2013”, nu poate fi recunoscută drept circumstanță agravantă săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, dacă antecedentele penale au fost stinse sau anulate, sau dacă legea a decriminalizat acțiunea comisă în trecut.

Instanța de apel, la stabilirea pedepsei, nu a luat în considerație toate circumstanțele atenuante stabilite, cum ar fi că inculpatul a comis o infracțiune din imprudență, a recunoscut integral vina imputată, sincer se căiește de cele comise, benevol și integral a reparat prejudiciul material cauzat, nu are antecedente penale, că nu este o persoană social periculoasă, este caracterizat pozitiv la locul de muncă „Xxxxx - Xxx” S.R.L., și la locul de trai de către vecini.

Instanța de apel, nu s-a pronunțat asupra motivelor esențiale invocate în instanța de apel, declarate de apărare și de inculpat, adoptând astfel o decizie nemotivată, ceea ce constituie un viciu fundamental.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală –instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de părți, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de aceste instanțe, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatei este fondat în drept și pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede inclusiv următoarele situații - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel în cazul în care apărarea nici nu a declarat apel (pct.3. din decizie), că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta

este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul, fiind în stare de ebrietate, a comis o infracțiune gravă, cu consecințe ireparabile - decesul a două persoane, infracțiune pentru care legea prevede închisoare de la 7 la 12 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace

de transport pe un termen de 5 ani, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurentă (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului, în baza art. 90 Cod penal, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Instanța de apel a menționat în descriptivul deciziei că inculpatul anterior a fost condamnat, dar a statuat că antecedentul penal este stins și că pe caz lipsesc circumstanțe agravante (*pct. 4. din decizie*).

Astfel, argumentul recurenteii că nu poate fi recunoscută drept circumstanță agravantă faptul că inculpatul anterior a fost condamnat, deoarece antecedentul penal este stins, este neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Prin urmare, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura penală în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4. – 5. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul *Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Tatiana Gorea, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, în privința inculpatului Vasilița Dumitru Xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco